

TEN ROOMS OF THE MIND

MADNESS

Excess

CƠN ĐIÊN GILLETTE

Thái quá

MƯỜI CĂN PHÒNG CỦA TÂM TRÍ

Có một ngôi nhà mà ai trong chúng ta cũng đang ở, dù chưa hề chọn nó.

Nó không có địa chỉ. Không nằm trên bản đồ nào. Vậy mà ta thuộc nó hơn bất cứ nơi nào ta từng thật sự sống. Bên trong có mười cánh cửa.

Có những cánh ta mở mỗi ngày mà không hay.

Có những cánh ta khóa chặt, vờ như chúng chẳng liên quan gì đến mình.

Rồi còn những căn phòng không do ta dựng nên, vậy mà chẳng hiểu sao ta vẫn mang chúng trong mình. Đây không phải lý thuyết.

Không phải cuốn cẩm nang tâm lý học nằm phủ bụi trên giá.

Đây là lời kể của một người đàn ông đã đi qua mười căn phòng ấy, từng căn một, nhiều khi chẳng biết mình đang ở đâu, và giờ đây, vai đã nặng thêm vài tuổi, đang cố tả lại chúng đúng như mình đã trải qua.

Mười cánh cửa.

Tôi đã mở hết.

Có cánh vì tò mò.

Có cánh miễn cưỡng.

Có cánh chỉ mở khi đã quá muộn để quay lui.

Nếu những căn phòng này có vẻ quen, ấy không phải vì chúng kể chuyện của tôi.

Mà vì, ở đâu đó tận sâu bên trong, chúng cũng kể chuyện của bạn.

Ferdinando

CƠN ĐIÊN — Thái quá

Người ta bảo tôi điên.

Không chỉ một lần.
Khi thì vì tôi nghĩ quá nhiều.
Khi thì vì tôi cảm quá nhiều.
Và có khi chỉ vì tôi nhìn sự việc từ một góc khác.
Dần dà tôi nhận ra điên thường là cái nhãn ta dán lên những gì ta không xếp loại nổi.
Nhưng có một thứ điên sinh ra từ sự nhạy cảm thái quá.
Từ những câu hỏi thái quá.
Từ chỗ không sao chấp nhận nổi những bề mặt không có chiều sâu.
Điên là căn phòng nơi ý nghĩ chạy nhanh hơn ngôn ngữ.
Nơi cảm xúc ập đến cùng một lúc.
Nơi trái tim không khép nổi những cánh cửa của mình.
Ai đi qua đó cũng chẳng bao giờ trở ra còn nguyên như cũ.
Vì họ đã thấy một điều gì đó.
Mà cái đã thấy thì không thể coi như chưa thấy.
Nhiều người tin điên là đối nghịch của trí thông minh.
Tôi không tin lắm.
Đôi khi chúng là bà con gần.
Đôi khi điên là trí thông minh chạm đến giới hạn cuối cùng của nó.
Cái điểm mà không gì còn chứa nổi nó nữa.
Nơi nó thấy quá nhiều mối liên hệ.
Quá nhiều ý nghĩa.
Quá nhiều thực tại cùng một lúc.
Và khi điều đó xảy ra, ngôn ngữ không còn đủ nữa.
Chỉ còn cử chỉ—hoặc im lặng—ở lại làm kẻ phiên dịch bất toàn.

Ferdinando